

gørende, og som har dikteret min Stilling til denne Sag. Jeg tror derfor med rolig Samvittighed og god Fortrøstning at kunne anbefale mine nærmeste Meningsfæller at stemme for det af Udvalgsflertallet stillede Ændringsforslag.

Tolderlund: Kærnen i det ærede 5te kongevalgte Medlems (Juul-Rysensteens) Udtalelse var jo egentlig den, at han ikke kunde være med til at berøve to Mænd, som have været ansatte i Statens Tjeneste i lang Tid, nogen af de Indtægter, de nu have, og han støttede dette paa det foreliggende Lovforslag, idet han sagde, at § 4, 1ste Stykke fastsætter, at Bestemmelserne i § 1—3 skulle gennemføres, efterhaanden som de nuværende Kommissarier afgik. Men det ærede Medlem berørte ikke, hvad det næste Stykke i § 4 udtaler. Det udtaler jo netop — og det gælder baade det her foreliggende og det i Fjor foreliggende Forslag —, at fra 1. April 1906 tillægges der den kongelige Kommissarius osv. Her staar altsaa en udtrykkelig Bestemmelse, som jeg for mit Vedkommende ikke kan misforstaa, og jeg kan altsaa heller ikke dele det ærede Medlems Betragtning af denne Sag. Vi have begge to i Fjor og ogsaa i Aar udtalt os om, at vi kunde gaa med til Forslaget, som det foreligger, med den enkelte Ændring med Hensyn til den jydsk Kommissarius' Stilling, og naar vi gik med dertil, gik vi dog ogsaa med til § 4, saaledes som den den Gang var affattet, og som den bestemte Kommissariernes Løn. Jeg forstaa derfor heller ikke, at det ærede Medlem mener, at Folketinget og den afgaaede Minister have betragtet Sagen saaledes, at der ikke, hvad Lønningsspørgsmaalet angaar, kunde røres ved de nuværende Kommissarier. Vi vare dog begge to enige i Fjor i saa Henseende. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem i sin Betænkning udtaler, at det har været en berettiget Forventning, at de Indtægter, som tillagdes de nuværende Kommissarier, skulde være vedvarende, men disse Forventninger maa dog i alt Fald være langt overtrufne, navnlig for den først ansatte Kommissarius' Vedkommende, som nu har fungeret i ca. 30 Aar. Forholdene have jo forandret sig saa betydeligt i denne Tid, at hvad der passede den Gang, ingenlunde kan blive ved at passe. Jeg mener derfor, at naar det ærede Medlem udtaler, at det er en berettiget Forventning, har han vel Ret i, at det er en Forventning, men ikke i, at det er en berettiget Forventning. Der er tillagt de

nuværende Kommissarier en fast Løn af respektive 4,000 Kr. og 2,200 Kr., og dette forandrer Lovforslaget til 7,800 og 6,000 Kr., med Tillæg af Dagpenge og Rejsegodtgørelse. Det kan maaske siges, at det er ikke nogen overdreven høj Løn, men jeg maa dog sige, at jeg finder den ret passende for de nuværende Stillinger, saa meget mere som de nuværende Kommissarier ved Siden af have deres Pension som afgaaede Embedsmænd. Derfor mener jeg heller ikke, at det ærede Medlem kan drage en Parallel mellem dem og Retsbetjente og Magistratsmedlemmer; Sammenligningen passer ikke. I Jernbanekommissionen stillede et Flertal et Forslag, gaaende ud paa, at Lønningerne skulde begynde med 5,000 Kr., stigende til 7,000 Kr. Jeg erkender, at det mulig har været for lidt, derfor gaar jeg med stor Glæde med til, hvad her er foreslaet, men det har været en almindelig Mening og anerkendt af alle Kommissionens Medlemmer, at Udgifterne ved Kommissarierne ere alt for store. Man søgte Oplysninger i Kommissionen om, hvad de androge, og det viste sig at være ca. 41,000 Kr., hvoraf man paaregnede 8,000 Kr. til Kontorhold, saaledes at der var tilbage 33,000 Kr. til Kommissarier. Paa Finansloven ser jeg, de staa opførte med et kalkuleret Beløb af godt 51,000 Kr.; hvor stort et Beløb der gaar til Kontorholdet, har jeg ingen Mening om. Men er det i Forhold til, hvad der blev opgivet under Kommissionsforhandlingerne, maa jeg dog formene, at der bliver et meget rundeligt Beløb til Kommissarierne. Jeg har derfor for mit Vedkommende ikke nogen Betænkelighed ved at gaa med til en Forandring i saa Henseende, thi dette Forhold er vokset op til noget, der efter min Mening er for stort. — En anden Sag er det, at jeg principielt kunde have ønsket, at man var kommen til Afslutning paa denne Sag ved at vedtage det i Folketinget i Fjor vedtagne Lovforslag med den Ændring, det ærede 5te kongevalgte Medlem (Juul-Rysenstein) har stillet, men det har jo vist sig, at det ikke har været muligt at faa hverken dette eller noget andet saadant Forslag igennem i Udvalget. Da det nu dog er givet, at man maa komme til en endelig Ordning inden den 1. April 1910, maa jeg lade mit oprindelige Ønske falde, men jeg er fremdeles en Tilhænger af at faa disse betydelige Omkostninger regulerede, og det mener jeg opnaas paa den Maade, som er foreslaet i det af Flertallet stillede Ændringsforslag. Jeg anbefaler dette til Vedtagelse.